

خداوند متعال در میان مخلوقات خود، انسان های کاملی را به عنوان الگو قرار داده است و این الگوها دارای امتیازات و فضیلت های ویژه ای هستند.

:: امام حسین (علیه السلام) نمونه ای برجسته از این اسوه های پاک است.

۱- تکلم قبل از ولادت و بعد از شهادت:

امام حسین (علیه السلام) مولودی است که قبل از ولادت در حالی که در بطن مادر خود، فاطمه زهرا (علیها السلام) بود، با ایشان به صحبت پرداخت.

این وضعیت درباره حضرت زهرا (علیها السلام) نیز نقل شده که با مادر خود، خدیجه (علیها السلام) صحبت کرده است.

:: نقل شده است که پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) روزی وارد خانه حضرت زهرا (علیها السلام) شد و در حالی که جز دخترش کسی

در خانه نبود، دختر خود را در حال صحبت مشاهده نمود، وقتی علت را جویا شد، حضرت زهرا

(علیها السلام) اظهار داشت: صحبت من با فرزندی است که در بطن من می باشد، او همدم من است و با من سخن

می گوید، اما سختانی حزن آور، به این مضامین که : « مادر! من شهیدم، مظلومم، غریبم، عطشانم... »

:: پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) در حالی که محزون شدند، ضمن

بشارت به آمدن فرزند پسر، از شهادت او در شرایط سخت و ناگوار خبر دادند.

:: امام حسین (علیه السلام) تنها کسی است که بعد از شهادت نیز سخن گفته است؛ سر امام بر روی نیزه، این آیه از قرآن را تلاوت کرده است: «ام حسبت ان اصحاب الکهف و الرقیم کانوا من آیاتنا عجباً؛ آیا پنداشتی که اصحاب کهف و رقیم (خفتگان در غار) از آیات شگفت ما بوده اند.»

:: شاید تلاوت این آیه بر این معنا دلالت داشته باشد که همچنانکه قدرت الهی در مورد اصحاب کهف بر خواب چندین ساله ایشان تعلق گرفت و ایشان را بعد از بیدار شدن، وسیله عبرت دیگران قرار داد، شهادت آن حضرت و بقای راه و مکتب او نیز این گونه خواهد بود و به عنوان نشانه الهی در عالم معرفی خواهد شد.

آیات دیگری که امام حسین علیه السلام بعد از شهادت تلاوت کرده است عبارتند از: ادامه آیات سوره کهف تا آیه ۱۴ و آیه ۲۲۷ از سوره شعراء و آیه ۷۱ سوره غافر و آیه ۱۳۷ سوره بقره. (۶۶)

۲- مشتق بودن نام حضرت از نام خداوند:

جابر بن عبدالله انصاری از پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) نقل می

کند که فرمودند: «سمی الحسن حسنا لان باحسان الله قامت السماوات و الارضون، واشتق الحسین من الاحسان، و علی والحسن اسمان من اسماء الله تعالی والحسین تصغیر الحسن؛ حسن را حسن نامیدند برای اینکه با احسان خداوند آسمان ها و زمین ها برپا شد و حسین از احسان مشتق شد، و علی و حسن دو اسم از اسم های خداوند متعال است و حسین تصغیر حسن است.»

:: در حدیث دیگری نام حضرت برگرفته از اسم الهی، یعنی «محسن» دانسته شده که خداوند می فرماید: «انا المحسن و هذا الحسین؛ من محسن هستم و این حسین است.»

۳- تبرک جستن ملائک به قنداقه حضرت:

روزی حضرت زهرا (علیها السلام) فرزندش را در گهواره ندید و با اضطراب جویای فرزند عزیزش شد. رسول خدا (صلی الله علیه و آله) به ایشان بشارت دادند که قنداقه حسین (علیه السلام) را ملائک به آسمان ها برده اند تا تبرک بجویند.

۴- ویژه بودن مریبان حضرت:

به دلیل اینکه ایشان خامس اصحاب کساء می باشد،

از تربیت پاکانی همچون پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله، امیر المؤمنین (علیه السلام)، فاطمه زهرا (علیها السلام) و امام حسن (علیه السلام)، برخوردار بودند، لذا حضرت خود را در روز عاشورا این گونه معرفی نمودند:

«من له جد كجدي في الوری او كشیخی فانا ابن القمرین فاطمة الزهراء امی و ابی قاصم الکفر بیدر و حنین عبدالله غلاما یافعا و قریش یعدون الوثین یعدون اللات والعزی معا علی کان صلی قبلتین»

«در بین تمام انسان ها کیست که جدی مانند جد من، یا مربی و معلمی مانند معلم من داشته باشد، من فرزند دو ماه تابناکم. مادرم فاطمه زهرا علیها السلام و پدرم [علی علیه السلام] کوبنده کفر در بدر و حنین بود. آن هنگام که قریش دچار بت پرستی و عبادت لات و عزی بود؛ علی علیه السلام به بیت المقدس و بعد به سوی کعبه عبادت خدا می کرد.»

۵- فدا شدن ابراهیم - فرزند رسول خدا (صلی الله علیه و آله) - برای امام حسین (علیه السلام):

ابن عباس می گوید: خدمت رسول خدا (صلی الله علیه و آله) بودم. امام حسین (علیه السلام) روی زانوی راست و ابراهیم روی زانوی چپ حضرت نشسته بودند. پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله)

گاهی حسین و گاهی ابراهیم را می بوسید.

به ایشان حالت نزول وحی دست داد و پس از آن فرمودند: «جبرئیل بعد از ابلاغ سلام پروردگار گفت: خدا می فرماید، این دو فرزند را برای شما باقی نمی گذارم، باید یکی را فدای دیگری نمایم.»

پیامبر (صلی الله علیه و آله) به ابراهیم نظر کرد و گریست و فرمود: «اگر ابراهیم بمیرد فقط من محزون می شوم، امام اگر حسین بمیرد غیر از من فاطمه و علی نیز محزون می شوند و من اندوه خود را بر حزن فاطمه و علی ترجیح می دهم.»

یا جبرئیل! ابراهیم قبض روح گردد؛ ابراهیم را فدای حسین کردم (ابراهیم پس از سه روز بیماری وفات کرد).

از این پس هرگاه پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) امام حسین را به سینه می چسبانید و می بوسید، لب های او را می مکید و می فرمود: قربان کسی که ابراهیم را فدای او کردم .

۶- فضائل امام حسین در کلام الهی (تاویل و تفسیر آیات الهی در مورد آن حضرت):

بسیاری از آیات الهی که برخی رقم آن را ۱۲۸ آیه و برخی دیگر تا ۲۵۰ آیه ذکر کرده اند ، به اطلاق و

عموم و یا به طور خاص، بر امام حسین (علیه السلام) تطبیق شده و یا یکی از افراد مورد نظر در آیه امام حسین (علیه السلام) بوده اند. مواردی مثل آیه مباحله ، آیه تطهیر ، آیه ذوالقربی ، آیه اطعام و آیات سوره فجر که سوره فجر را سوره آن حضرت نامیده اند.

:: امام صادق (علیه السلام) ضمن بیان این معنی، حضرت را صاحب «نفس مطمئنه» معرفی کرده و می فرماید:

«اقرأوا سورة الفجر فی فرائضکم و نوافلکم فانها سورة الحسین بن علی علیه السلام وارغبوا فیها رحمکم الله تعالی: سورة فجر را در نمازهای واجب و مستحب خود بخوانید که سوره حسین بن علی است و در آن راغب باشید. خداوند متعال شما را مورد رحمت خود قرار دهد.»

ابو اسامه که در مجلس حاضر بود، گفت: چگونه این سوره مخصوص حسین (علیه السلام) گردید؟

امام (علیه السلام) فرمود: «الا تسمع الی قوله تعالی: «یا ایتها النفس المطمئنة...» انما یعنی الحسین (علیه السلام) فهو ذوالنفس المطمئنة الراضیة و اصحابه من آل محمد (صلی الله علیه و آله) هم الراضون عن الله یوم القیمة و هو راض عنهم ؛ آیا این سخن خداوند متعال را نمی شنوی که [می گوید]: «یا ایتها النفس المطمئنة» ، همانا حسین را قصد می کند که

۳ از ۷ موضوع: شمه ای از فضائل امام حسین علیه السلام
 دارای نفس مطمئنه و راضی است و اصحاب او از آل
 محمد در روز قیامت از خداوند راضیند و خداوند نیز
 از آنان راضی است.»

۷- خازن وحی الهی بودن حضرت:

احادیث قدسی در مورد امام حسین علیه السلام از ناحیه ذات
 اقدس الهی، زیاد وارد شده است که در کتاب شریف
 «عوالم» جمع آوری شده است. در یک حدیث این
 گونه آمده است:

«وجعلت حسینا خازن وحیی و اکرمته بالشهادة و
 ختمت له بالسعادة، فهو افضل من استشهد و ارفع
 الشهداء درجة و جعلت کلمتی التامة معه و حجتی
 البالغة عنده، بعترته اثیب و اعاقب ؛ حسین را خازن
 وحی خویش قرار داده و او را با شهادت، کرامت
 بخشیدم و پایانی با سعادت برای وی مقرر داشتم، او
 برترین شهیدان و درجه اش از همه والاتر است، کلمه
 تامه خود را همراه او قرار دادم و حجت رسای خویش
 را نزدش نهادم و به وسیله خاندان او پاداش و کیفر می
 دهم.»

۸- عزت امام حسین علیه السلام:

این ویژگی بارز حضرت در کلمات، خطبه ها، رجزها

و شعارهای روز عاشورا، بیش از ویژگی های دیگر آن
 حضرت ظاهر می شود. آن حضرت فرمود:

«لیس شانی شان من یخاف الموت، ما اهون الموت
 علی سبیل نیل العز و احیاء الحق، لیس الموت فی
 سبیل العز، الا حیاة خالدة و لیست الحیاة مع الذل،
 الا الموت الذی لا حیاة معه ؛ شان من شان کسی که از
 مرگ می ترسد نیست. چقدر مرگ در راه رسیدن به
 عزت و احیاء حق کوچک است! مرگ در راه عزت
 جز زندگی جاودانه نیست و زندگی با ذلت جز مرگی
 که هیچ زندگی با آن نیست، نمی باشد.»

«الا و ان الدعی ابن الدعی قد رکزنی بین اثنتین بین
 السلة و الذلة و هیئات منا الذلة ؛ زناده پسر زناده
 مرا بین دو امر مخیر کرده است: بین گشته شدن و
 ذلت. و ذلت از ما دور است.»

و نیز آن حضرت فرمود: «القتل (الموت) اولی من
 رکوب العاری و العار اولی من دخول النار»

۹- مقام شکر و رضای حضرت علیه السلام:

در سخت ترین لحظات روز عاشورا ، این جملات از
 امام علیه السلام نقل شده است: «صبرا علی قضائک یا رب
 لاله سواک، یا غیاث المستغیثین ؛ پروردگارا! بر

قضای تو صبر می کنم. معبودی جز تو نیست، ای
 فریادرس فریاد خواهان.»

۱۰- تمسک انبیا به نام مقدس امام حسین علیه السلام:

در تفسیر آیه «فتلقى آدم من ربه کلمات» این گونه روایت
 شده است: «انه رای ساق العرش و اسماء النبی و الائمة
 علیهم السلام فلکنه جبرئیل قل یا حمید بحق محمد یا
 عالی بحق علی یا فاطر بحق فاطمة یا محسن بحق الحسن
 والحسین و منک الاحسان فلما ذکر الحسین سالت دموعه
 وانخسع قلبه و قال یا اخی جبرئیل فی ذکر الخامس ینکسر
 قلبی و یسبل عبرتی. قال جبرئیل: ولدک هذا یصاب
 بمصیبة تصغر عندها المصائب. فقال یا اخی و ما هی؟
 قال یقتل عطشانا

غریبا وحیدا فریدا لیس له ناصر و لامعین و لو تراه یا آدم و
 هو یقول واعطشاه و اقله ناصراه حتی یحول العطش بینه و
 بین السماء کالدخان فلم یجبه احد الا بالسیوف»

:: حضرت آدم ساق عرش و اسم های پیامبر و ائمه علیهم السلام را
 دید، پس جبرئیل به او تلقین کرد که بگو: «ای ستایش شده
 به حق محمد، ای بلندمرتبه به حق علی، ای آفریننده به
 حق فاطمه، ای احسان کننده بحق حسن و حسین و
 احسان از توست.» همینکه حسین علیه السلام را یاد کرد

اشک هایش جاری شد و قلبش خاشع گردید و گفت: ای برادرم جبرئیل! در یاد کردن از پنجمین نفر، قلبم می شکند و اشکم جاری می شود. جبرئیل گفت: این فرزندان به مصیبتی برخورد می کنند که همه مصیبت ها در مقابل آن کوچک است. گفت: ای برادر! آن چه مصیبتی است؟ گفت: تشنه، غریبانه و تنها کشته می شود در حالی که یار و یابوری ندارد. ای آدم! اگر او را می دیدی، مشاهده می کردی که می گوید:

«واعطشاه، واقلة ناصراه» تا عطش مثل دود بین او و آسمان حائل شود، پس کسی او را جواب ندهد جز با شمشیرها.»

۱۱ - استجابت دعا در زیر قبه حرم امام (علیه السلام):

محمد بن مسلم از امام باقر (علیه السلام) و امام صادق (علیه السلام) نقل می کند که فرمودند: «ان الله تعالى عوض الحسين عليه السلام من قتله ان جعل الامامة في نسله (ذریته)، و الشفاء في تربته، و اجابة الدعاء عند قبره ; خداوند متعال در عوض شهادت امام حسین علیه السلام، امامت را در نسل او و شفا را در تربت او و اجابت دعا را در نزد قبر او قرار داد.»

۱۲ - مظهر صفات انبیاء:

امام حسین (علیه السلام) به عنوان انسان کامل، هم مظهر صفات الهی و هم مظهر صفات انبیای عظام است که به مواردی از آن ها اشاره می کنیم:

۱ - همانند انبیا هدایتگر مردم است.

قرآن کریم در مورد انبیاء الهی می فرماید: «وجعلناهم ائمة يهدون بامرنا ; آنان را پیشوایانی که به امر ما هدایت می کنند، قرار دادیم.»

:: پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله)، حسین (علیه السلام) را به عنوان چراغ هدایت معرفی می کند و می فرماید:

«ان الحسين ... مصباح هدى و سفينة نجاة ; همانا حسین چراغ هدایت و کشتی نجات است.»

۲ - همچون انبیا از غیر خدا نمی ترسید.

حضرت ابن ویژگی را در گفتار و کردار ثابت کرد. قرآن کریم در مورد انبیاء می فرماید:

«الذين يبلغون رسالات الله و يخشونه و لا يخشون احدا الا الله ; آنان که رسالت های الهی را رسانند و از او می ترسند و جز خدا از کسی نمی ترسند.»

و امام حسین (علیه السلام) فرمود: «لو لم يكن في الدنيا ملجأ و لا ماوى لما بايعت يزيد بن معاوية ; اگر در دنیا هیچ

پناهگاهی وجود نداشته باشد [باز هم] با يزيد بن معاوية بيعت نخواهم کرد.»

:: در مکتب حسینی ترس با ارزش، ترس از خداست نه ترس از غیر خدا، لذا حضرت در دعای معروف عرفه، ترس از خدا را طلب می نماید: «اللهم اجعلني اخشاك كاني اراك; خدایا مرا چنان قرار ده که از تو بترسم، [چنانکه] انکار تو را می بینم.»

۳ - مثل انبیای عظام الهی، اهل جهاد و شهادت بود:

قرآن کریم می فرماید: «كاین من نبی قاتل معه ربيون كثير» و آن حضرت، سید الشهداء لقب گرفته اند، در حالی که تا قبل از واقعه عاشورا حضرت حمزه، عموی پیامبر به دلیل شهادت خاص در جنگ احد، به نام «سید الشهداء» معروف بودند.

۴ - مثل انبیا، از متوکلین علی الله بود:

قرآن کریم از قول پیامبران الهی می گوید: «ما لنا الا نتوكل على الله و قد هدانا سبيلنا ; چرا بر خدا توکل نکنیم، با اینکه ما را به راه هایمان رهبری کرده است؟!» و از کلمات مشهور امام حسین (علیه السلام) این جمله است که: «اللهم انت تقتي; خدایا تو اعتماد منی.»

۵ از ۷ موضوع: شمه ای از فضائل امام حسین (علیه السلام)

۵- همچون انبیای الهی از بهترین صبرکنندگان درگاه الهی بود:

قرآن کریم در مورد انبیاء الهی می فرماید: «کل من الصابرين ; همه آن ها از صابرين بودند.»

و از جملات مشهور امام (علیه السلام) در روز عاشورا این جمله است: «صبرا علی بلائک؛ [خدایا] بر امتحان تو صبر می کنم.»

۶- همانند انبیاء از اصلی ترین احیاکنندگان امر به معروف و نهی از منکر بود.

قرآن کریم انبیاء الهی را آمران به معروف و ناهیان از منکر دانسته و می گوید دشمنان انبیاء آن ها را به خاطر این ویژگی به شهادت می رساندند.

«و یقتلون الذین یأمرون بالمعروف و ینهون عن المنکر ; کسانی را که امر به معروف و نهی از منکر می کنند، می کشند.»

و در اینکه از اهداف عمده نهضت عاشورا احیای این فریضه الهی بود، بین تحلیلگران هیچ جای شک و شبهه ای نیست، چراکه آن حضرت فرموده است: «ارید ان آمر بالمعروف و انهی عن المنکر ; می خواهم امر به معروف و نهی از منکر کنم.»

۷- مثل انبیا از علمداران مبارزه با طاغوت بود:

قرآن کریم در مورد انبیا می گوید: «لقد بعثنا فی کل امة رسولا ان اعبدوالله واجتنبوا الطاغوت ; در هر امتی رسولی را مبعوث کردیم [تا به آن ها بگوید:] خدا را عبادت کنید و از طاغوت پرهیزید.»

امام حسین (علیه السلام) نیز با طاغوت زمان خود یعنی یزید بن معاویه نه تنها بیعت نفرمود، بلکه یک معیار کلی ارائه کرد که: «مثلی لایایع مثله ; مثل منی با مثل او بیعت نمی کند.»

۸- همچون انبیا وسیله تعلیم و تزکیه مردم و بیرون آوردن ایشان از زندان جهالت و ضلالت می باشد.

قرآن کریم در مورد پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) می فرماید: «هو الذی بعث فی الامیین رسولا منهم یتلوا علیهم آیاته و یزکیهم و یعلمهم الکتاب و الحکمة و ان کانوا من قبل لفی ضلال مبین ; او (خدا) کسی است که در میان انسان های درس ناخوانده رسولی را مبعوث کرد که آیتش را بر آن ها بخواند و آن ها را تزکیه دهد و کتاب و حکمت بیاموزد، گرچه از قبل در گمراهی آشکار بودند.»

و در زیارت اربعین نیز امام حسین (علیه السلام) این گونه معرفی شده است: «و بذل مهجته فیک لیستنفذ عبادک من الجهالة و حيرة الضلالة ; خون قلبش را در راه تو داد تا بندگان تو را از جهالت و حیرت گمراهی نجات دهد.»

۱۴- فضائل امام حسین (علیه السلام) در کلام معصومین (علیهم السلام)

هیچ کس به غیر از خدا و معصومین (علیهم السلام) نمی تواند شخص امام را معرفی کند و ویژگی های او را بیان نماید. از این رو به عنوان نمونه، چند گفتار از معصومین (علیهم السلام) نقل می شود.

۱- پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) فرمود:

«حسین منی و انا من حسین ; حسین از من است و من از حسینم.»

«الحسن والحسین سیدا شباب اهل الجنة ; حسن و حسین دو آقای جوانان بهشتند.»

«ان لقتل الحسین حرارة فی قلوب المؤمنین لا تبرد ابدا ; برآستی که برای قتل حسین حرارتی در دل های مؤمنان است که هرگز خاموش نمی شود.»

و «احب الله من احب حسینا ; خداوند هرکه را که حسین را دوست بدارد، دوست می دارد.»

۶ از ۷ موضوع : شمه ای از فضائل امام حسین (علیه السلام)

۲- امام علی (علیه السلام) به فرزند خود نظر کردند و فرمودند:

«یا عبدة کل مؤمن، فقال: انا یا ابتاه؟ قال: نعم یا بنی؛ ای اشک هر مؤمن. [امام حسین (علیه السلام)] گفت: من ای پدر؟ فرمود: بله فرزندم.»

۳- فاطمه زهرا (علیها السلام) درباره آن حضرت چنین می فرمایند:

«فلما صارت الستة كنت لا احتاج فی الليلة الظلماء الى مصباح و جعلت اسمع اذا خلوت فی مصلاي التسبیح و التقديس فی باطنی ؛ آنگاه که حسین (علیه السلام) هنگام بارداری) به شش ماهگی رسید، در شب تاریک به چراغ نیاز نداشتم و هنگام عبادت خدا و خلوت با حق، صدای تسبیح و تقدیس [وی را] در باطن خود می شنیدم.»

۴- امام سجاد (علیه السلام) :

در شهر شام، هنگام معرفی خود چنین فرمود: «انا ابن من بكت عليه ملائكة السماء، انا ابن من ناحت عليه الجن فی الارض و الطیر فی الهواء؛ ؛ من فرزند کسی هستم که ملائکه آسمان بر او گریست، من فرزند کسی هستم که جن در زمین و پرندگان در هوا بر او نوحه خواندند.»

۵- امام باقر (علیه السلام) فرمود:

«ما بكت السماء علی احد بعد یحیی بن زکریا الا علی الحسین بن علی علیهما السلام فانها بکت علیه اربعین یوما ؛ [ملائکه] آسمان بعد از یحیی بن زکریا بر هیچکس گریه نکرد مگر بر حسین بن علی علیهما السلام که چهل روز بر او گریه کرد.»

۶- امام صادق (علیه السلام) فرمود:

«حنکوا اولادکم بتربة الحسین علیه السلام فانه امل کل داء ؛ کام فرزندان خود را با تربت حسین (علیه السلام) بردارید که شفای هر مرض است.»

۷- امام جواد (علیه السلام) فرمود:

«من زار الحسین (علیه السلام) ليلة ثلاث و عشرين من شهر رمضان و هی الليلة التي یرجى ان تكون ليلة القدر و فیها یفرق کل امر حکیم، صافحه اربعة و عشرون الف ملک و نبی کلهم یستاذن الله فی زیارة الحسین (علیه السلام) فی تلك الليلة ؛ هرکس در شب بیست و سوم ماه رمضان - که امید است همان شب قدری باشد که هر امر حکیمی تنظیم می شود - امام حسین (علیه السلام) را زیارت کند، بیست و چهار هزار فرشته و پیامبر که

همگی از خداوند برای زیارت حسین (علیه السلام) در چنین شبی اذن می طلبند، با او مصافحه می کنند.»

۸- امام عسکری (علیه السلام) فرمود:

«اللهم انی اسئلك بحق المولود فی هذا الیوم، الموعود بشهادته قبل استهلاله و ولادته، بکته السماء و من فیها و الارض و من علیها و لما یطأ لابیها، قتیل العبرة و سید الاسرة، الممدود بالنصرة یوم الکرة، المعوض من قتله ان الائمة من نسله، و الشفاء فی تربته... ؛ بار الها! از تو می خواهم به حق نوزادی که در چنین روزی (سوم شعبان) متولد شده، او که پیش از ولادت وعده شهادتش داده شده، او که آسمان و زمین و اهل آن ها در مصیبت وی گریستند، در حالی که هنوز بر زمین گام نهاده بود. او که کشته اشک است و بزرگ خاندان، کسی که در رجعت پیروز گردد، و او که به عنوان پاداش [جانبازی و] شهادتش ادامه امامت در نسلش و شفا در تربتش قرار داده شد.»

۹- امام زمان (علیه السلام) در زیارت ناحیه مقدسه، این گونه امام حسین (علیه السلام) را معرفی می کند:

«كنت للرسول صلی الله علیه و آله ولدا و للقرآن منقدا، و للامة عضدا و فی الطاعة مجتهدا، حافظا للعهد و الميثاق، ناکبا علی سبیل الفساق و باذلا للمجهود، طویل

۷ از ۷ موضوع : شمه ای از فضائل امام حسین علیه السلام

الركوع و السجود، زاهدا فی الدنيا زهد الراحل عنها،
ناظرا اليها بعين المستوحشين منها ؛ تو فرزند پیامبر
صلی الله علیه و آله و مبین قرآن و یار و پشتیبان امت
و تلاش گر در

راه اطاعت الهی، حافظ عهد و پیمان، از بین برنده راه
های باطل و نفاق، طول دهنده رکوع و سجده، زاهد
در دنیا مثل زهد کسی که از دنیا کوچ کننده است، نگاه
کننده به آن با چشم کسانی که از آن وحشت دارند،
هستی.»

